

Атанас Далчев

Сбогуване с Карлови Вари

Прощавай, странен град! Напушам те със жал,
без и до днес, уви, да съм те опознал.

Ти се потайваше зад тоз и онзи рът,
изплъзваше ми се от взора всеки път.

Ако покажеше едната своя част,
тогава другата укриваше завчас.

Аз виждах, скитайки по твоите стръмнини,
със всяка крачка как се всичко в теб мени.

Възлизях с къщите, надолу слизах с тях.
Подобно сомнамбул над покриви вървях.

С мен криволичейки насам, натам – без край,
шега си биеше и улицата май:

завършваше пред мен със някой дом голям,
и продължаваше, достигнеш ли дотам.

И стълби, стълбички с безбройни стъпъла
ме неизвестно где приканваха: ела!

Но тръгнах ли по тях, на старите места
през чудни дворища попадах, без да ща.

Магия ли бе то? Аз дирех твоя лик,
откривах го и сам го губех всеки миг.

И те напушам днес, прекрасен свиден град,
все тъй загадъчен, познат и непознат.

1972 г.

КРАЙ

© 1972 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12159>]